

gælder helt andre forhold, og disse skal virke i forhold til helt andre forhold end vores egne, som vi ikke under nogen omstændigheder vil have ind i det danske miljø; men vi skal undgå anklagen for dobbeltmoral, så jeg er villig til at diskutere spørgsmålet.

Med hensyn til hr. Langkildes idé om EU-reglen så er jeg med min store interesse for ydre mission meget positiv over for dette, og jeg er sikker på, at mine kolleger vil tage vel imod det, hvis det er et enigt eller næsten enigt Folketing, der står bag det. Vi kører jo en meget hård linje – i øvrigt støttet af tror jeg hele Folketinget – for retshåndhævelsen i EU, som jeg synes stadig væk lader meget tilbage at ønske. Det er stødende for miljøbevidstheden her til lands, at vores virksomheder og borgere skal overholde en række regler, som har deres udspring i EU-reguleringer, og så bliver de tilsvarende regler hverken implementeret eller overholdt i andre lande. Det er dårligt for miljøet, og det er også dårligt for moralen. Så det vil jeg gerne sige ja til.

Med hensyn til formuleringerne af ansvar for private og offentlige virksomheder og kommunalbestyrelsesmedlemmer, eneaktionærers ansvar: Lad os tage det under udvalgsarbejdet. Jeg kan høre, at der kommer nogle spændende spørgsmål.

Til fru Svanholt: Vi er indstillet på, at det her bliver i en form, så det bliver retligt bindende for den enkelte kommune. Når vi taler om minimumsfrekvenser for miljøbesøg, er det ikke bare nogle henstillinger, vi taler om, og det siger sig selv, at vi ikke kan sætte kikkerten for det kritiske øje i forhold til kommunerne, og så sætte den for det blinde øje, når det drejer sig om Miljøstyrelsen. Findes der brodne kar dér? Jeg har ikke mødt dem endnu, men findes de, så vil de blive taget ved vingebenet, forudsat at det er muligt at tage et broddent kar ved vingebenet!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsi-

gelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 52: Forslag til lov om ændring af lov om betalingsregler for spildevandsanlæg m.v. (Vandafledningsbidrag for sommerhuse).

Af Aage Brusgaard (FP) og Ole Donner (DF) m.fl.

(Fremsat 5/11 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Umiddelbart forekommer dette lovforslag fra hr. Brusgaard sympatisk, men der er en række grunde til, at regeringen ikke kan støtte det.

Det, der er baggrunden for lovforslaget, er i virkeligheden et overgangsproblem, og problemet er ved at løse sig selv, da mange ejendomme allerede har fået installeret vandmålere, og da alle ejendomme senest med udgangen af 1998, altså 2 år fra i dag, skal have installeret vandmålere og afregne efter målt forbrug. Endvidere er der allerede i dag mulighed for at fastsætte det skønnede vandforbrug lavere for sommerhuse. Det er der nogle kommuner der gør, mens andre ikke gør det.

Det nuværende maksimum for skønnet vandforbrug på 170 m³ blev indsat i 1992 netop for at tilgodese boliger, der skønsmæssigt blev ansat til et vandforbrug, der var højere end det faktiske vandforbrug, og den gældende regel kan ikke betegnes som en særskat for sommerhusejere, sådan som det hævdes i forslaget. Kloakforsyningen skal hvile i sig selv, dvs. at der ikke må opkræves større samlet bidrag end svarende til de faktiske omkostninger. I loven har man valgt vandforbruget som fordelingskriterium for at sikre enkle, ensartede regler i kommunerne.

Det kan i øvrigt undre mig lidt, at forslagsstillerne, altså Fremskridtspartiet, ikke i 1992, da et helt enigt Folketing senest ændrede betalingsreglerne, rejste problemstillingen. Dengang var problemet unægtelig mere aktuelt end nu, hvor